

Storlagen italiensk sång i mörk uppsättning

Oper Frankfurt, Frankfurt am Main, 1 januari 2020
Giuseppe Verdi: Don Carlo

Den skotske operaregissören **David McVicar** är känd för sina - med dagens mått mätt - mycket traditionella insceneringar. Traditionell är också hans uppsättning av **Verdis** *Don Carlo* på Oper Frankfurt (premiär 2007) som i stort sett helt följer angivelserna i librettot utan att bjuda på några större överraskningar.

Verdis opera, som bygger på **Friedrich Schillers** frihetsdrama från inkquisitionens Spanien med ett upproriskt Flandern i fjärran, finns i fyra olika versioner: den franska urversionen i fem akter (inklusive balett) som fick sin urpremiär på Parisoperan 1867, den första italienska versionen i fem akter

(också den med balett) från Neapel 1872, en senare omarbetad fyraaktsversion (på italienska) för La Scala 1884 – som förmodligen varit den mest spelade versionen av operan på senare år – men också en italiensk version i fem akter utan balett från 1886, den så kallade *Modenaversionen* som här är aktuell.

Robert Jones scenografi, som är minimalistisk och består av en stor hall med gråa tegelformationer, förblir bortsett från enstaka instick oförändrad under spelets gång. Däremot behandlar McVicar handlingens karaktärer med regimässig omsorg, något som uppväger den enformiga inramningen. Men som så många andra uppsättningar som utspelar sig på en och samma plats så håller inte regin i alla scener. *Don Carlo* utspelar ju sig på flera olika ställen och sträcker sig från Fontainebleauskogen i Frankrike och slutar i San Yuste-klostret i Spanien, men detta till trots förmår McVicar fånga mörkret och brutaliteten i operan och få ihop en övertygande helhet.

Till skillnad mot McVicar så lyckas den ungersk-österrikiske dirigenten **Stefan Soltesz** inte greppa operans mörka kärna. Orkesterspelet klingar visserligen genomgående fint, men en något vassare klang skulle ge dramatiken en annan spets. Kören levererar däremot en gedigen insats.

Sångarbesättningen lämnar inte mycket i övrigt att önska, och det gäller alltifrån huvudrollerna till birollerna. Basarna **Simon Lim** och **Magnús Baldvinsson** gör övertygande insatser som Filip II respektive storinkvisitorn, även om den förstnämndes gestaltning skulle kunna vara något djupare, inte minst i Filips monolog i fjärde akten där den olycklige kungen ger uttryck för sina känslor av övergivenhet och tillkortakommanden.

Barytonen **Bogdan Baciu** och mezzosopranen **Tanja Ariane Baumgartner** bjuder på lysande insatser i rollerna som Rodrigo Posa respektive prinsessan Eboli. Baciuss varma stämma ger Rodrigo en mycket sympatisk och passionerad karaktär, medan Baumgartners mezzo både har tyngd och tessitura för den intriganta och ångerfulla Eboli, inte minst i den temperamentsfulla och krävande arian *O don fatale*.

Den sydkoreanske tenoren **Alfred Kim** gör med sin solida stämma en imponerande Don Carlo. Han besitter kanske inte någon traditionell *italiensk* röst, men har ändå tillräckligt med uttryck och teknik för att bemästra rollen. Ryskan **Olesya Golovneva** gestaltar med sin varma och passionerade sopran

tragiken hos den lidande Elisabetta.

Yehya Alazem

Giuseppe Verdi: Don Carlo

Oper Frankfurt, Frankfurt am Main, 1 januari 2020

Regi: David McVicar

Scenografi: Robert Jones

Kostym: Brigitte Reiffenstuel

Dirigent: Stefan Soltesz

Frankfurter Opern- & Museumsorchester & Chor der Oper Frankfurt

Don Carlo: Alfred Kim

Elisabetta: Olesya Golovneva

Filip II: Simon Lim

Eboli: Tanja Ariane Baumgartner

Rodrigo: Bogdan Baci

Storinkvisitorn: Magnús Baldvinsson

Tebaldo: Bianca Andrew